BỐN ANH TÀI

(SANG TÀU ĐỔI NỢ)

phanam
NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

Tranh truyện cổ tích Việt Nam

BỐN ANH TÀI

(SANG TÀU ĐÒI NỢ)

THỤ NHO *kể*,
THÀNH PHONG *vẽ*

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

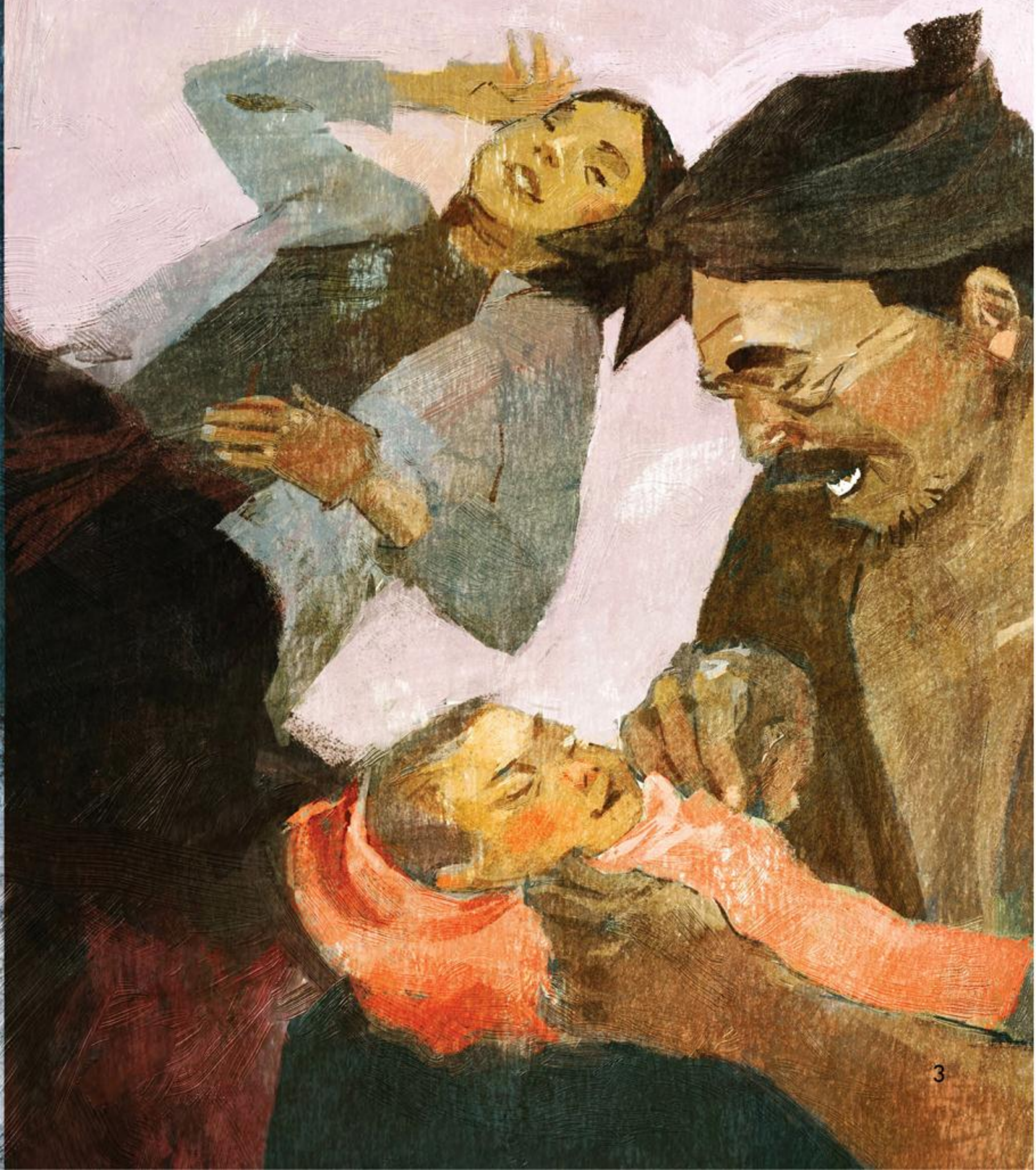
www.SachVui.Com

Ngày xưa có hai vợ chồng nhà kia, vốn nghèo, mà mãi vẫn chưa có con. Họ đi cầu tự khắp chốn, hết đền nọ tới động kia, đến đâu cũng quỳ bài bái lễ, xoa đầu hứng nước đủ các loại Cô loại Cậu.

www.SachVui.Com

Sau cùng họ cũng được thỏa nguyện: chị vợ mãn nguyệt thì đã khai hoa ra một mụn con trai.

www.SachVui.Com

Mụn con trai đó hay ăn chóng lớn lắm, nhưng, chẳng mấy chốc nó đã khiến cho hai vợ chồng phải lo phiền. Thằng bé ăn khỏe đến mức bố mẹ làm lụng mấy cũng chẳng đủ để nuôi con. Họ phải thay hết nồi bảy cho tới nồi ba để thổi nấu.

"Bu nó à," người chồng một hôm vừa xới cơm cho con vừa ái ngại nói với vợ, "bây giờ tôi mới biết ăn thủng nồi trôi rế thực sự nó là thế nào!"

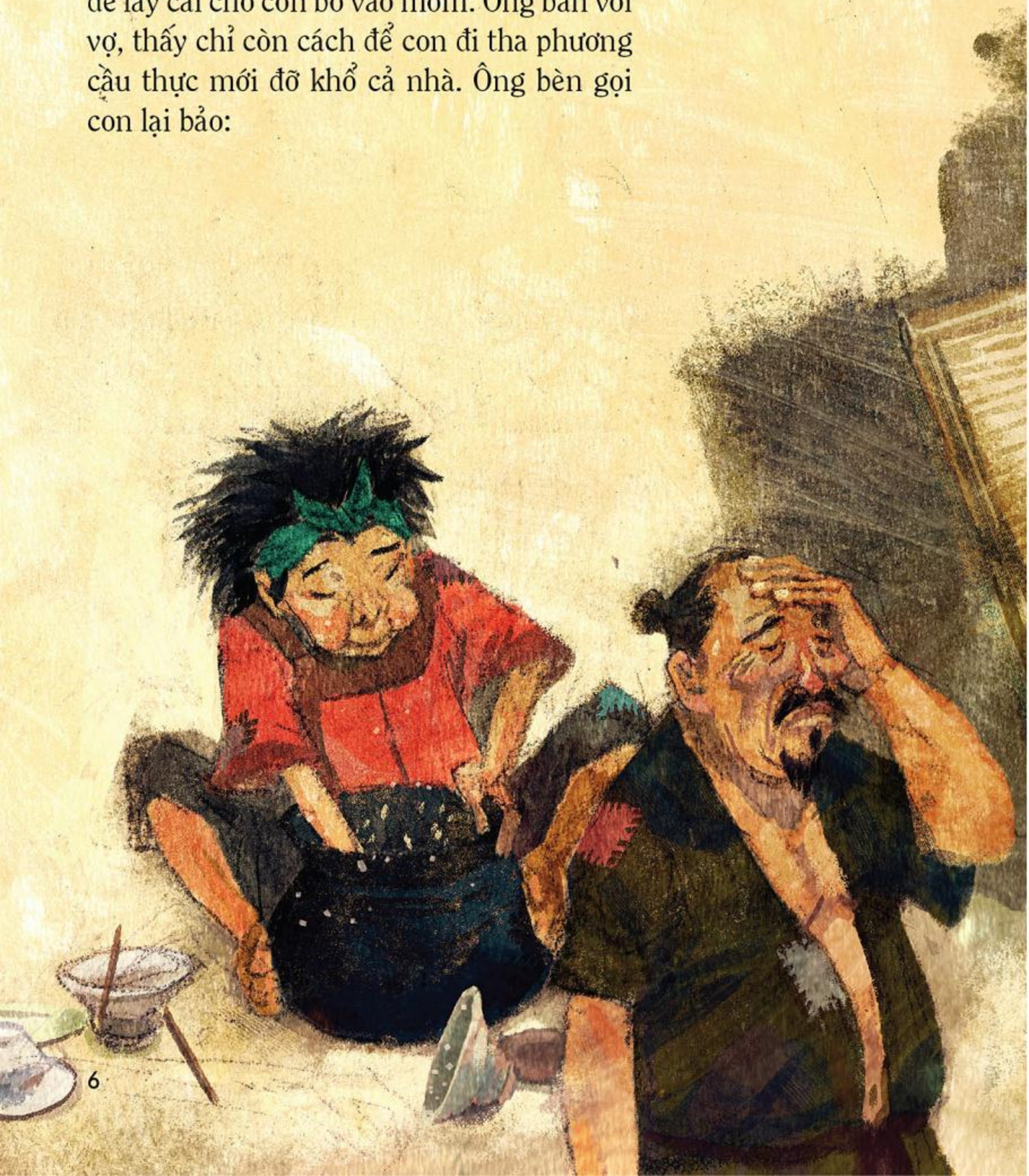

www.SachVui.Com

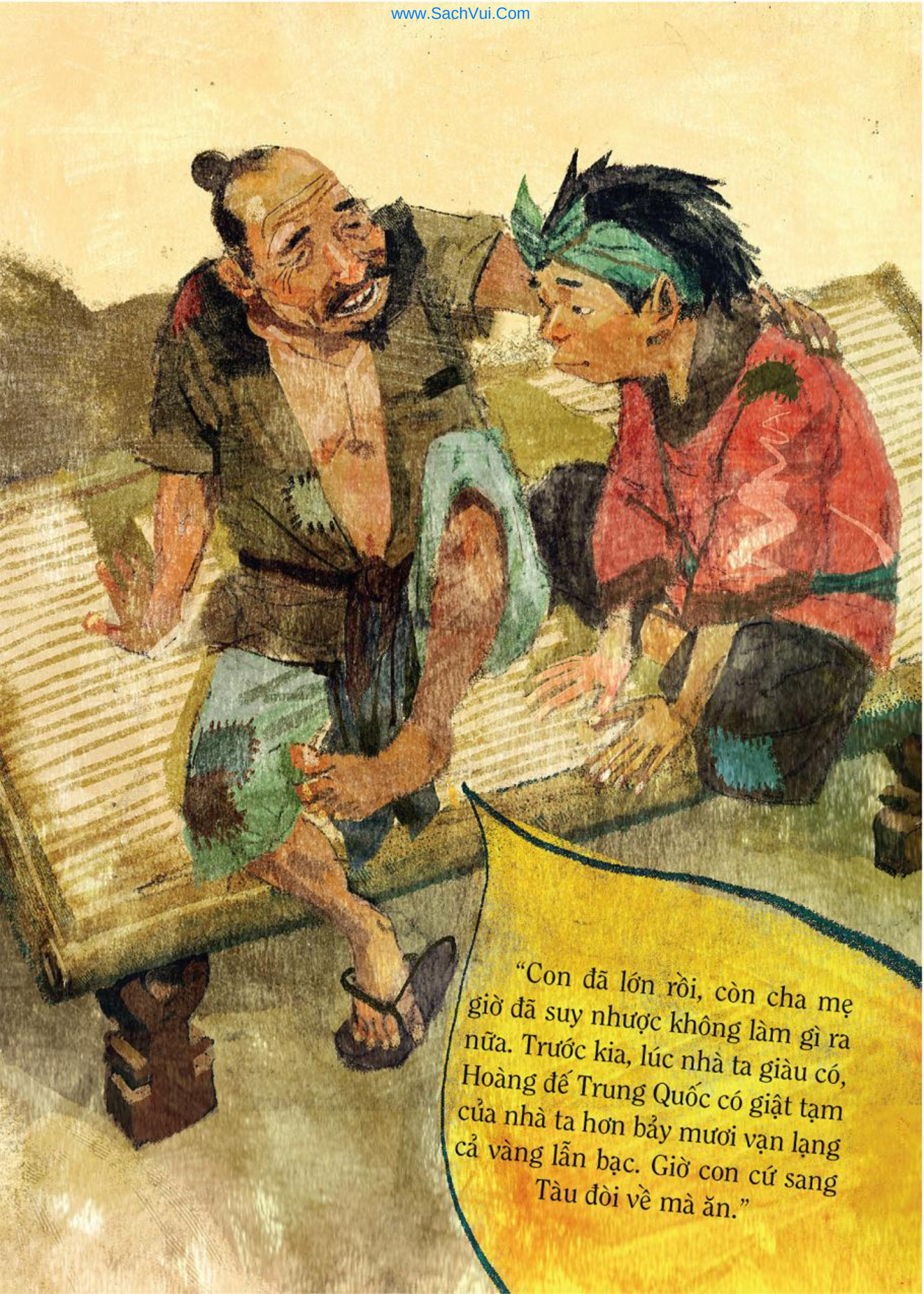

www.SachVui.Com

Cho đến một hôm, thấy con trai dùng muôi cạo cháy quèn quẹt trong cái nồi gang ba mươi, người cha tưởng như chịu không nổi. Trong nhà có gì đều đã bán hết để lấy cái cho con bỏ vào mồm. Ông bàn với vợ, thấy chỉ còn cách để con đi tha phương cầu thực mới đỡ khổ cả nhà. Ông bèn gọi con lại bảo:

www.SachVui.Com

"Con đã lớn rồi, còn cha mẹ
giờ đã suy nhược không làm gì ra
nữa. Trước kia, lúc nhà ta giàu có,
Hoàng đế Trung Quốc có giật tạm
của nhà ta hơn bảy mươi vạn lạng
cả vàng lẫn bạc. Giờ con cứ sang
Tàu đòi về mà ăn."

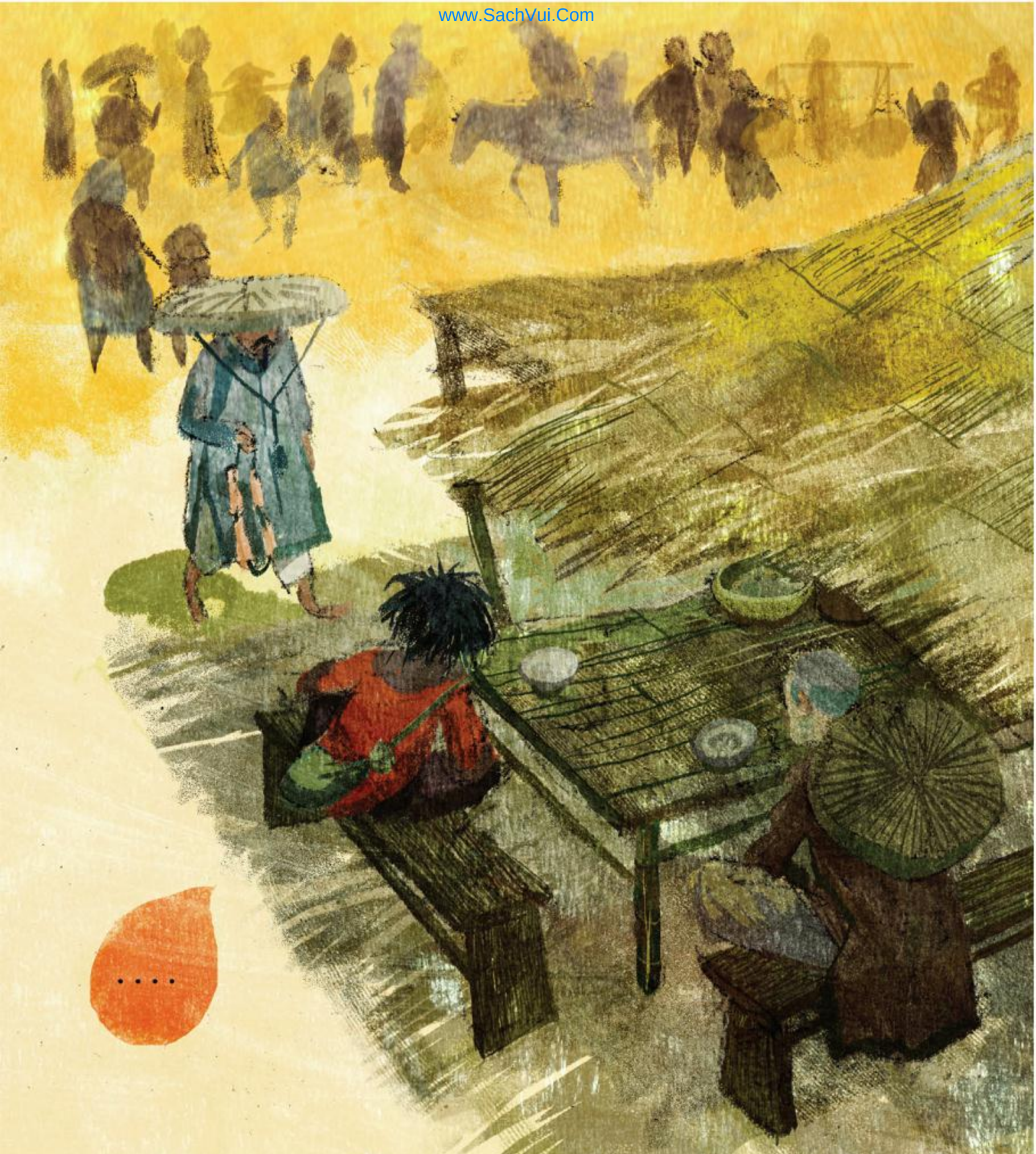
www.SachVui.Com

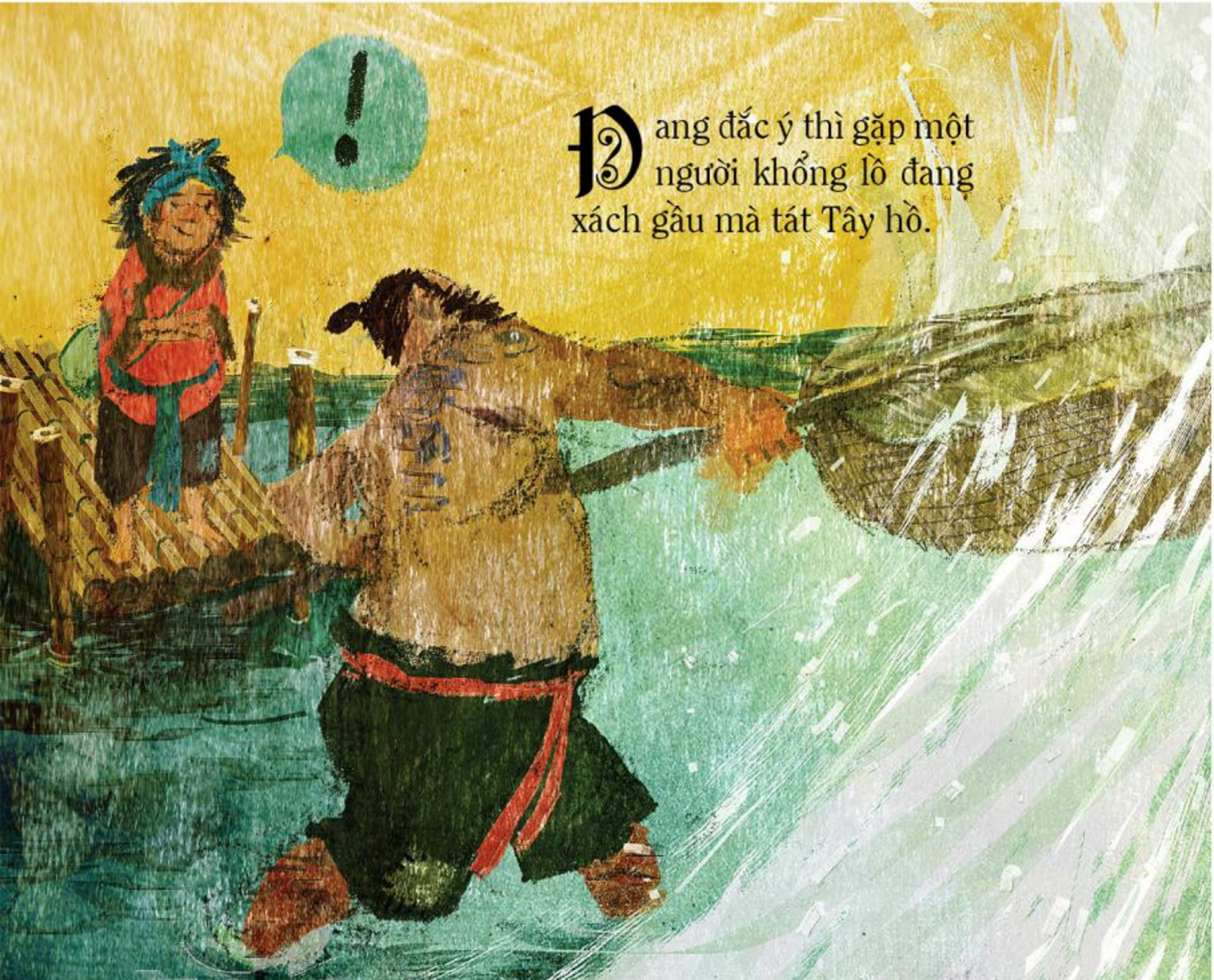
Anh con nghe bố nói xong bèn khăn gói sang Tàu ngay. Nhưng sang Tàu thì xa, anh con cứ đi mải miết, dọc đường lần hồi kiếm ăn bằng cách gánh gạch, đào ao, cưa lừa kéo xẻ...

www.SachVui.Com

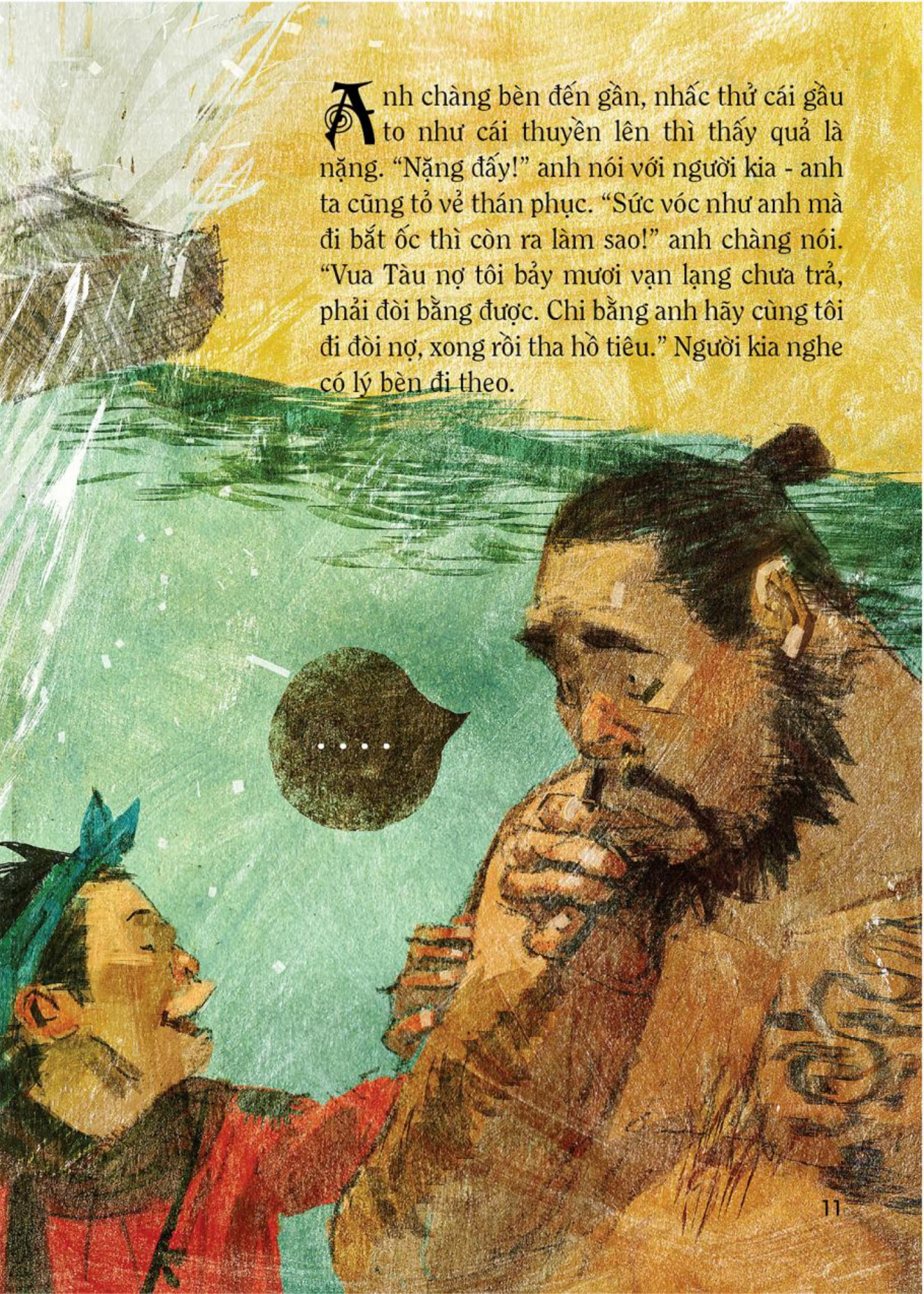

Dần dà cũng tới kinh kỳ, anh chàng thấy người ta đông nghịt, ngựa xe tấp nập chen chúc thì lấy làm lạ, nghĩ bụng: "Đến khổ! Đường cũng không có mà đi! Tuy quần là áo lượt nhưng trông đều bạc nhược, yếu như sên. Nghĩ cho cùng, được sang Tàu mà đòi nợ như mình đã khá!"

Đang đắc ý thì gặp một người khổng lồ đang xách gầu mà tát Tây hồ.

"Nhà anh đang làm gì vậy?" anh chàng hỏi. "Ta tát hồ để bắt ốc bán lấy tiền! Dân ở đây thích ăn ốc hồ này!" người kia đáp. "Mỗi mình anh thì bao giờ mới cạn?" anh chàng hỏi. "Ta khỏe ai dám bì! Cứ nhấc thử gầu khắc biết!" người kia đáp.

Anh chàng bèn đến gần, nhấc thử cái gầu to như cái thuyền lên thì thấy quả là nặng. “Nặng đấy!” anh nói với người kia - anh ta cũng tỏ vẻ thán phục. “Sức vóc như anh mà đi bắt ốc thì còn ra làm sao!” anh chàng nói. “Vua Tàu nợ tôi bảy mươi vạn lạng chưa trả, phải đòi bằng được. Chi bằng anh hãy cùng tôi đi đòi nợ, xong rồi tha hồ tiêu.” Người kia nghe có lý bèn đi theo.

. . . .

Tới một vùng rừng núi, họ bắt gặp một chàng trẻ tuổi đang ngồi nghỉ bên cạnh một quả đồi, bèn hỏi gã đang làm gì. Gã đáp gã kiếm củi bằng cách thổi cho đổ cây cối.

Nói đoạn, gã phùng má thổi một hơi khiến cây rừng đồng loạt đổ rạp một loạt như bị bão.

Hai người thấy vậy liền bảo: “Anh có tài vậy hà cớ gì mà phải ru rú ở xó xỉnh này! Sao bằng đi cùng chúng tôi sang đòi nợ vua Tàu lấy tiền tiêu!” Gã trẻ xiêu lòng đi cùng luôn.

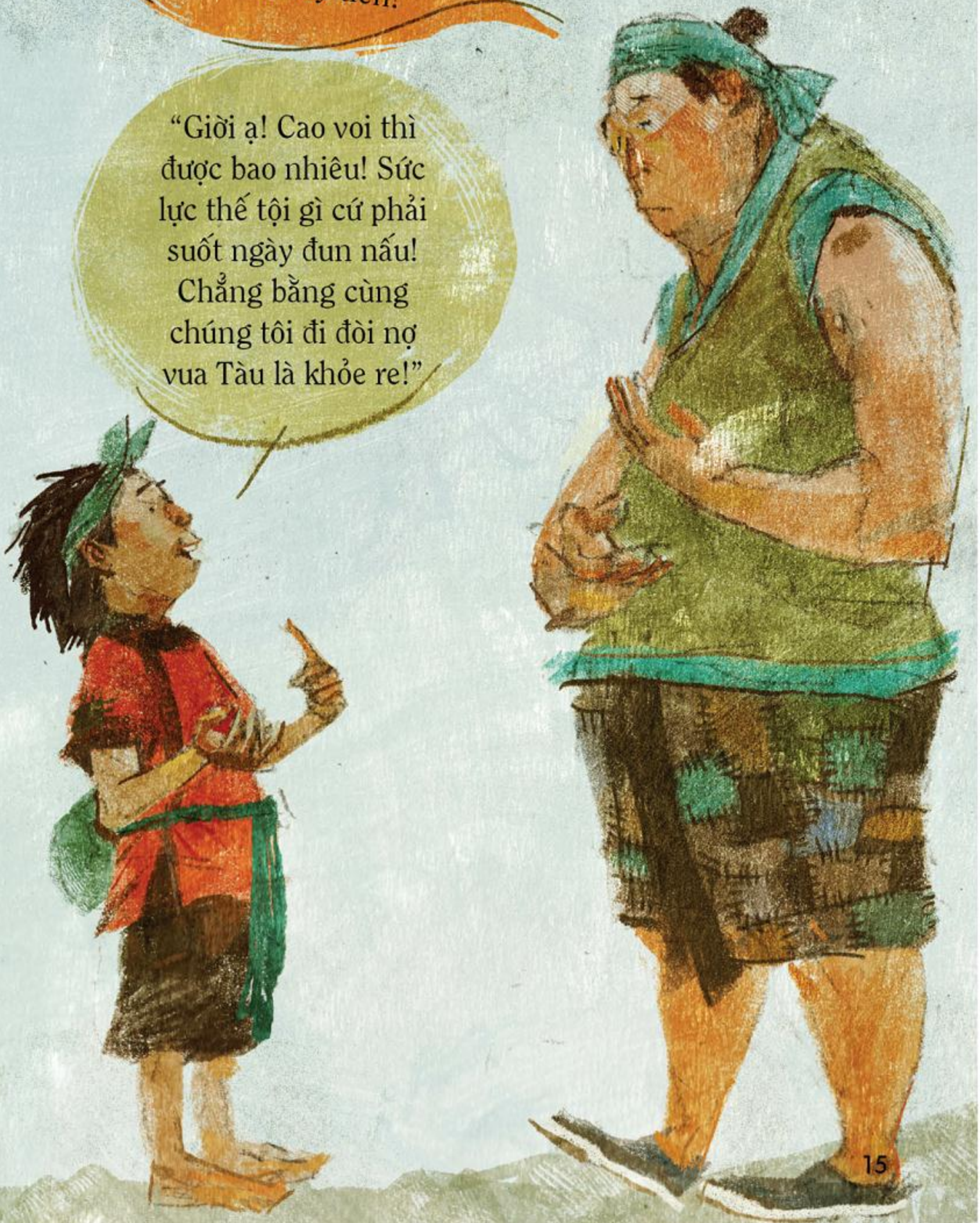
Thấm thoắt đã đến vùng biên giới. Chợt từ trong rừng sâu một người to lớn gánh một đôi voi thoăn thoắt đi ra.

"Tôi ngày nào chả phải vào rừng bắt voi về nấu cao bán lấy tiền!"

Anh chàng kia thấy bùi tai, bỏ voi lại cùng đi.

"Giời ạ! Cao voi thì được bao nhiêu! Sức lực thế tội gì cứ phải suốt ngày đun nấu! Chẳng bằng cùng chúng tôi đi đòi nợ vua Tàu là khỏe re!"

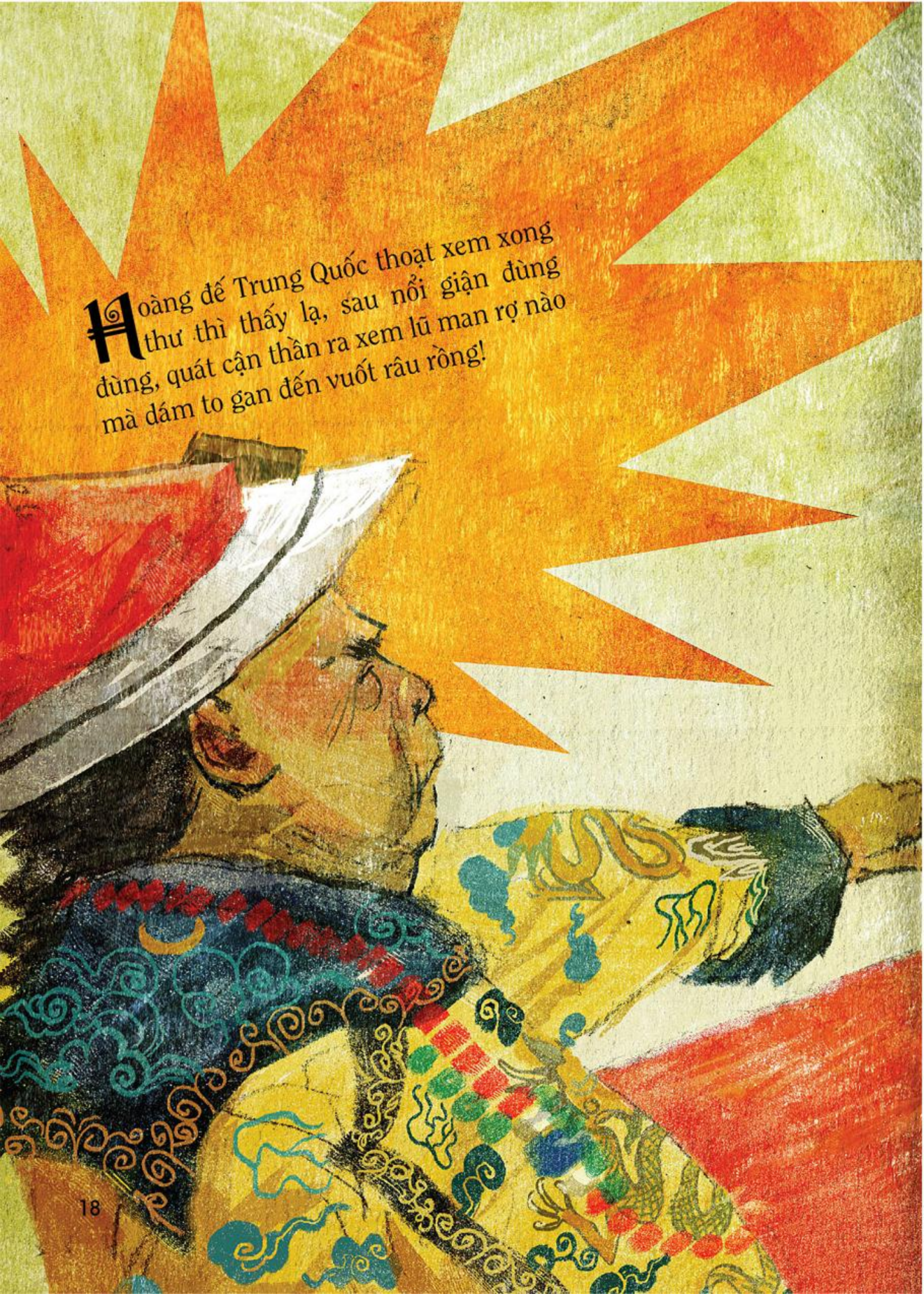
Đường xa đi mãi cũng đến. Kinh đô Trung Quốc kia rồi!

Nghĩ đến món nợ to, bốn chàng phấn khởi rảo bước vào hoàng cung. Nào ngờ toán thị vệ ngăn cản không cho vào, lại nói năng rất xược!

"Láo thật! Bọn ta đến đòi nợ chứ có rỗi hơi mà đến chơi đâu!" cả bọn bực mình nói và toan nện cho bọn lính một trận! Tuy nhiên, chàng ăn khỏe đã cản lại nói: "Ta sang nước người đòi nợ cũng không nên lỗ mãng quá hỏng việc!", đoạn viết một bức thư đòi nợ đanh thép để toán lính mang vào cho vua Trung Quốc.

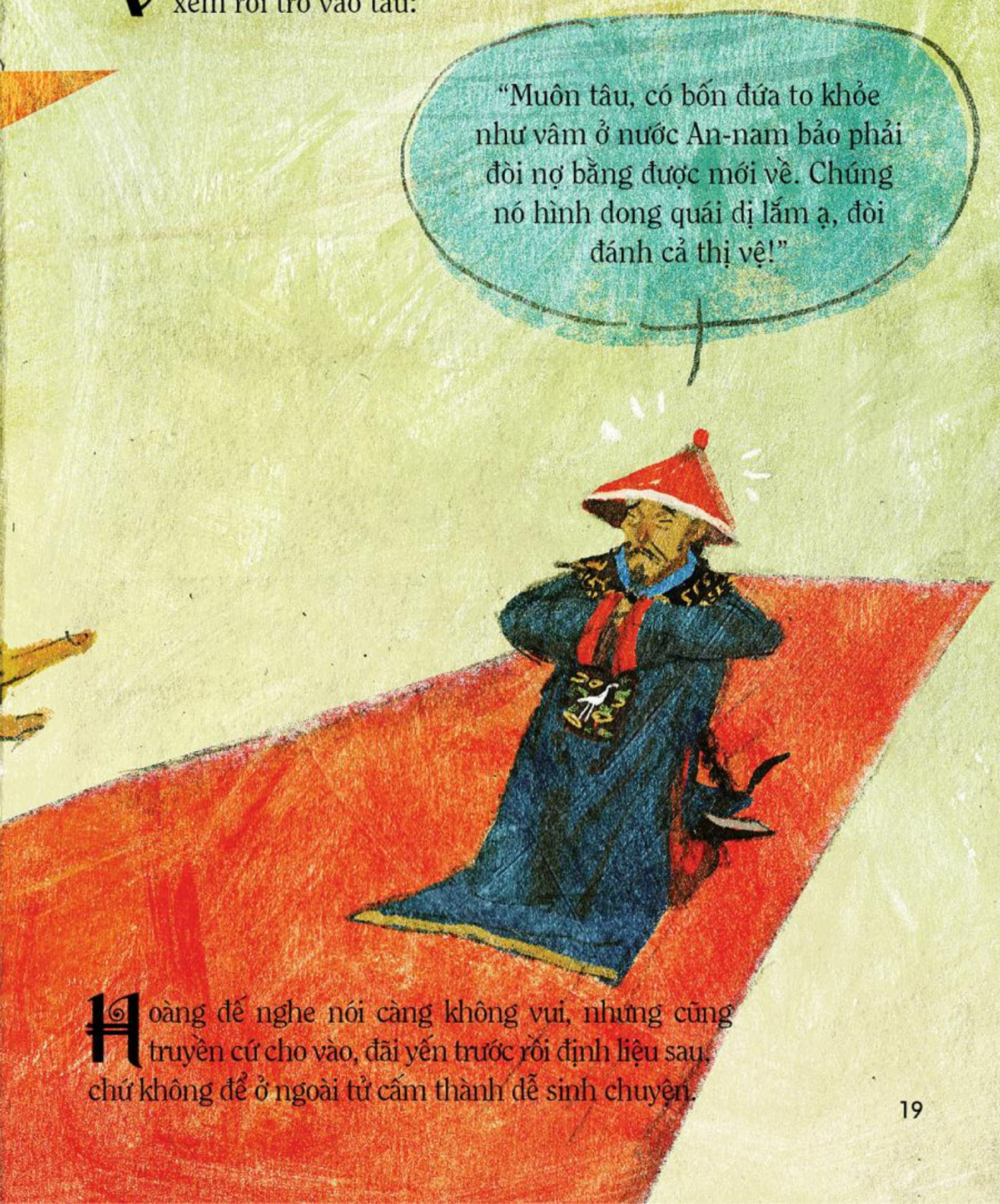

Hoàng đế Trung Quốc thoạt xem xong thư thì thấy lạ, sau nổi giận đùng đùng, quát cận thần ra xem lũ man rợ nào mà dám to gan đến vuốt râu rồng!

Viên cận thần ra ngoài xem rồi trở vào tâu:

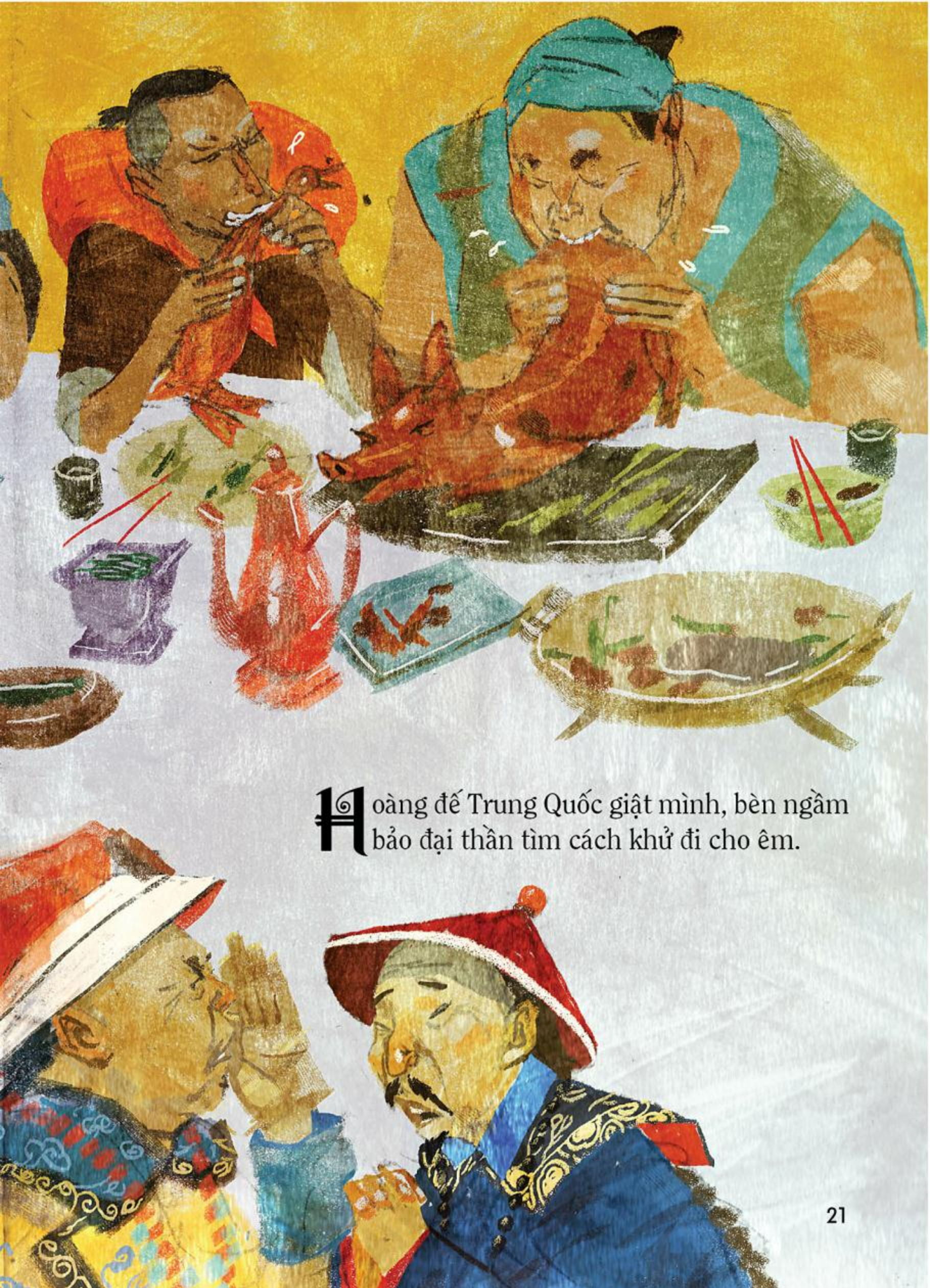
"Muôn tâu, có bốn đứa to khỏe như vâm ở nước An-nam bảo phải đòi nợ bằng được mới về. Chúng nó hình dong quái dị lắm ạ, đòi đánh cả thị vệ!"

Hoàng đế nghe nói càng không vui, nhưng cũng truyền cứ cho vào, đãi yến trước rồi định liệu sau, chứ không để ở ngoài tử cấm thành dễ sinh chuyện.

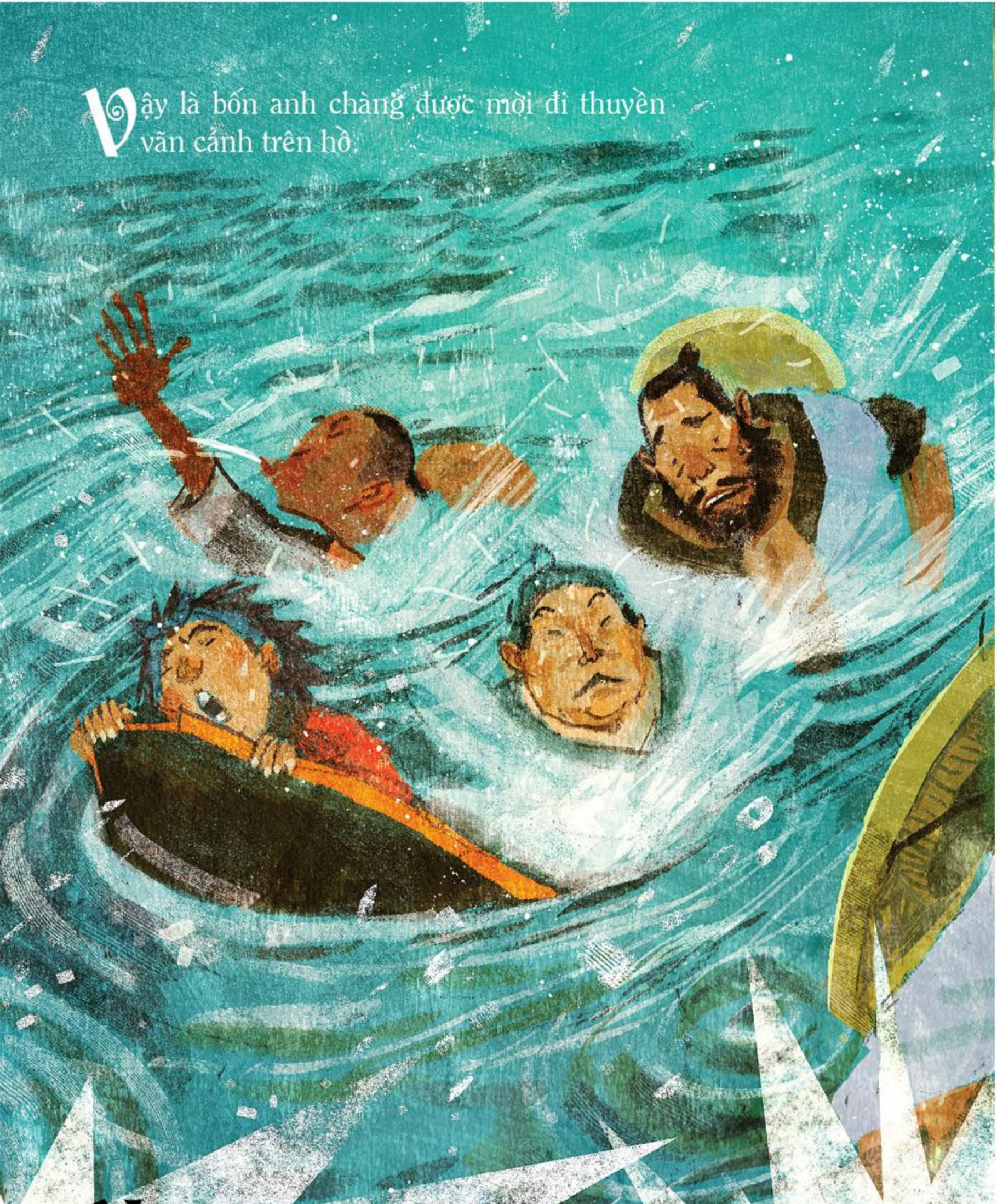

Do vậy, bốn chàng được vào cung ngồi chơi xơi yến. Nhưng họ ăn dữ quá đến nỗi qua ngày thứ ba, quan trông coi ngự thiện hốt hoảng vào báo với vua rằng bốn gã khách lạ đã ăn vợi quá nửa kho thức ăn của hoàng gia.

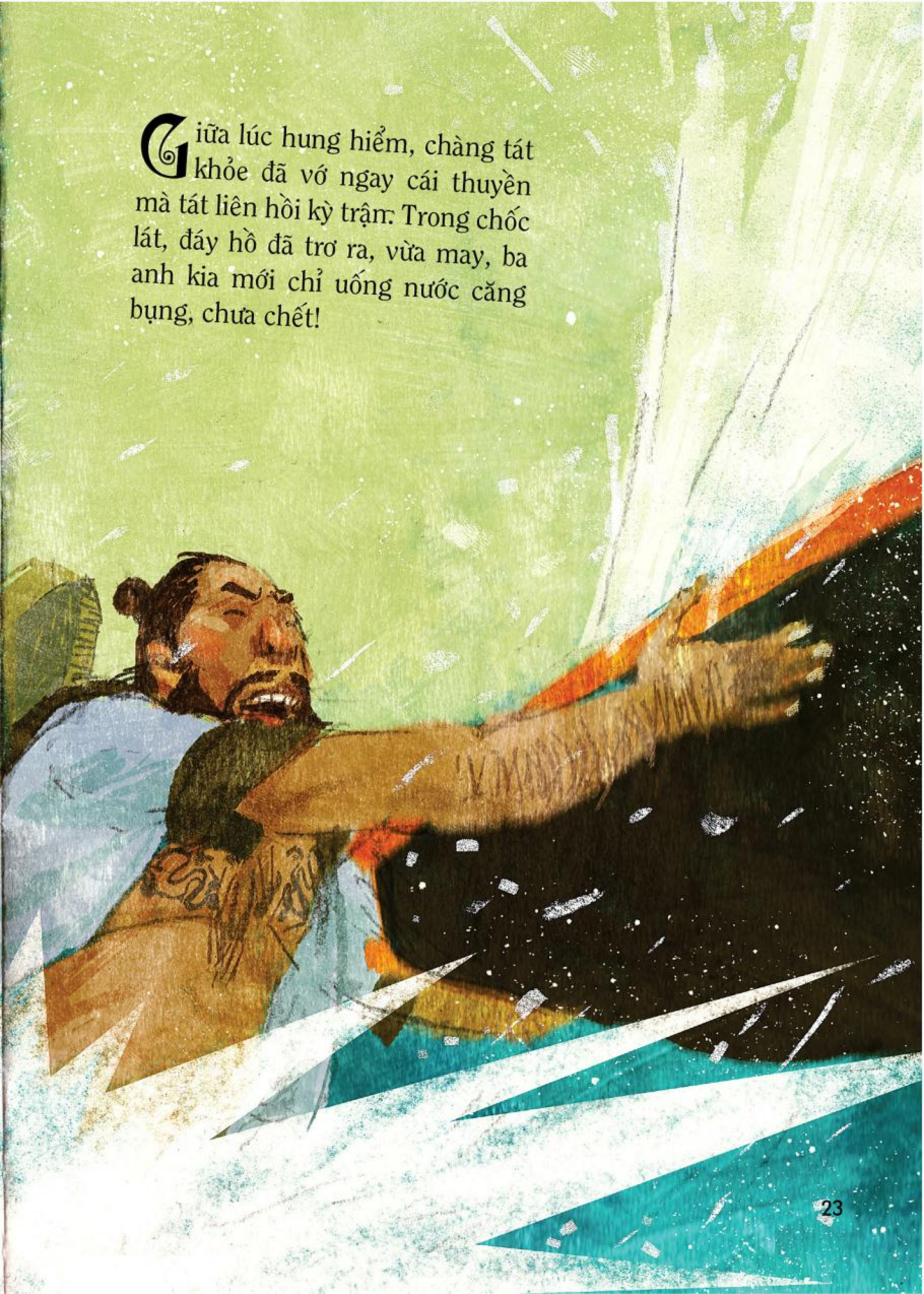
Hoàng đế Trung Quốc giật mình, bèn ngầm bảo đại thần tìm cách khử đi cho êm.

Vậy là bốn anh chàng được mời đi thuyền vãn cảnh trên hồ.

Nào ngờ, khi thuyền ra đến giữa hồ, quân gian đã đục thuyền cho chết đuối cả bọn.

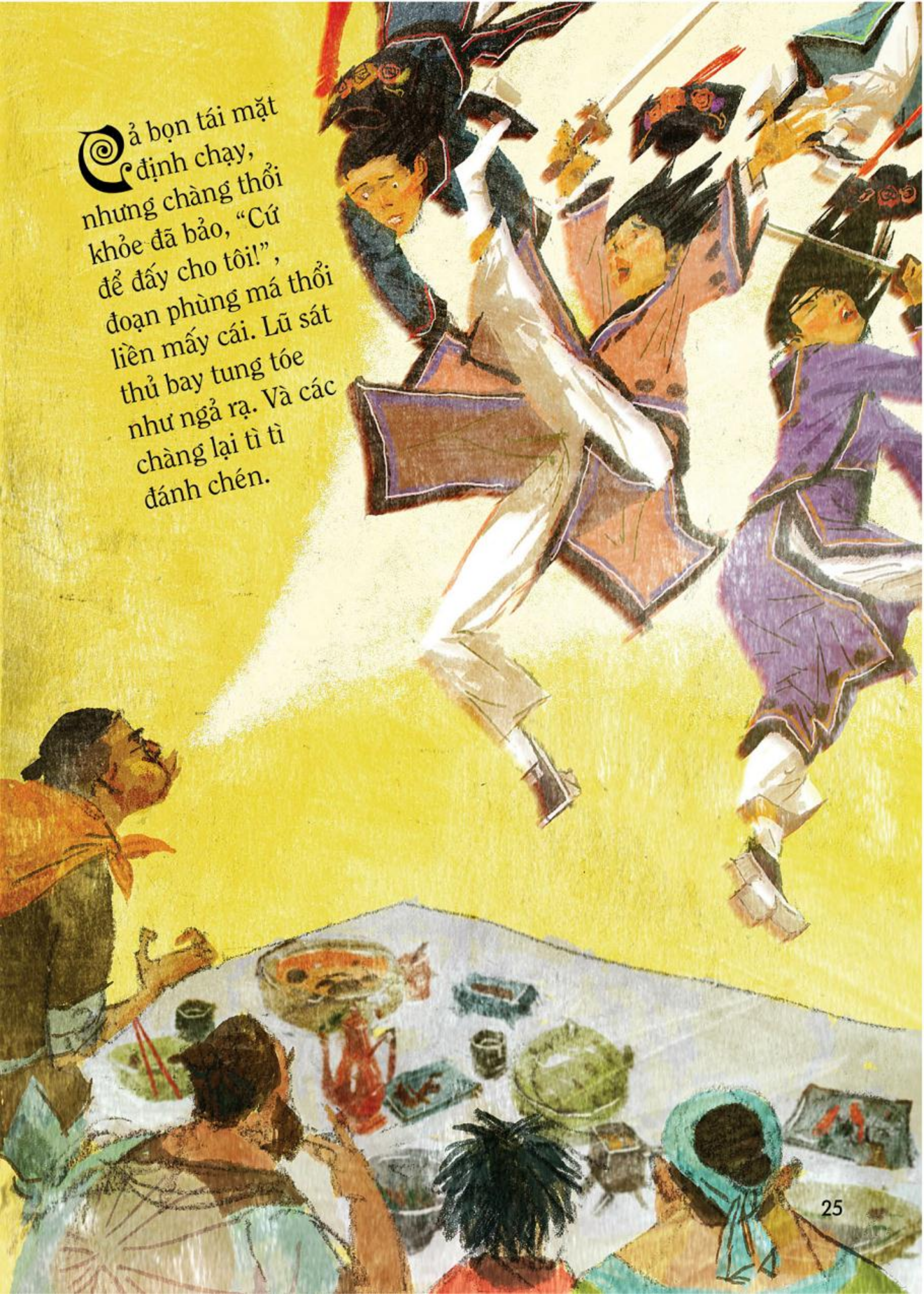
Giữa lúc hung hiểm, chàng tát khỏe đã vớ ngay cái thuyền mà tát liên hồi kỳ trận: Trong chốc lát, đáy hồ đã trơ ra, vừa may, ba anh kia mới chỉ uống nước căng bụng, chưa chết!

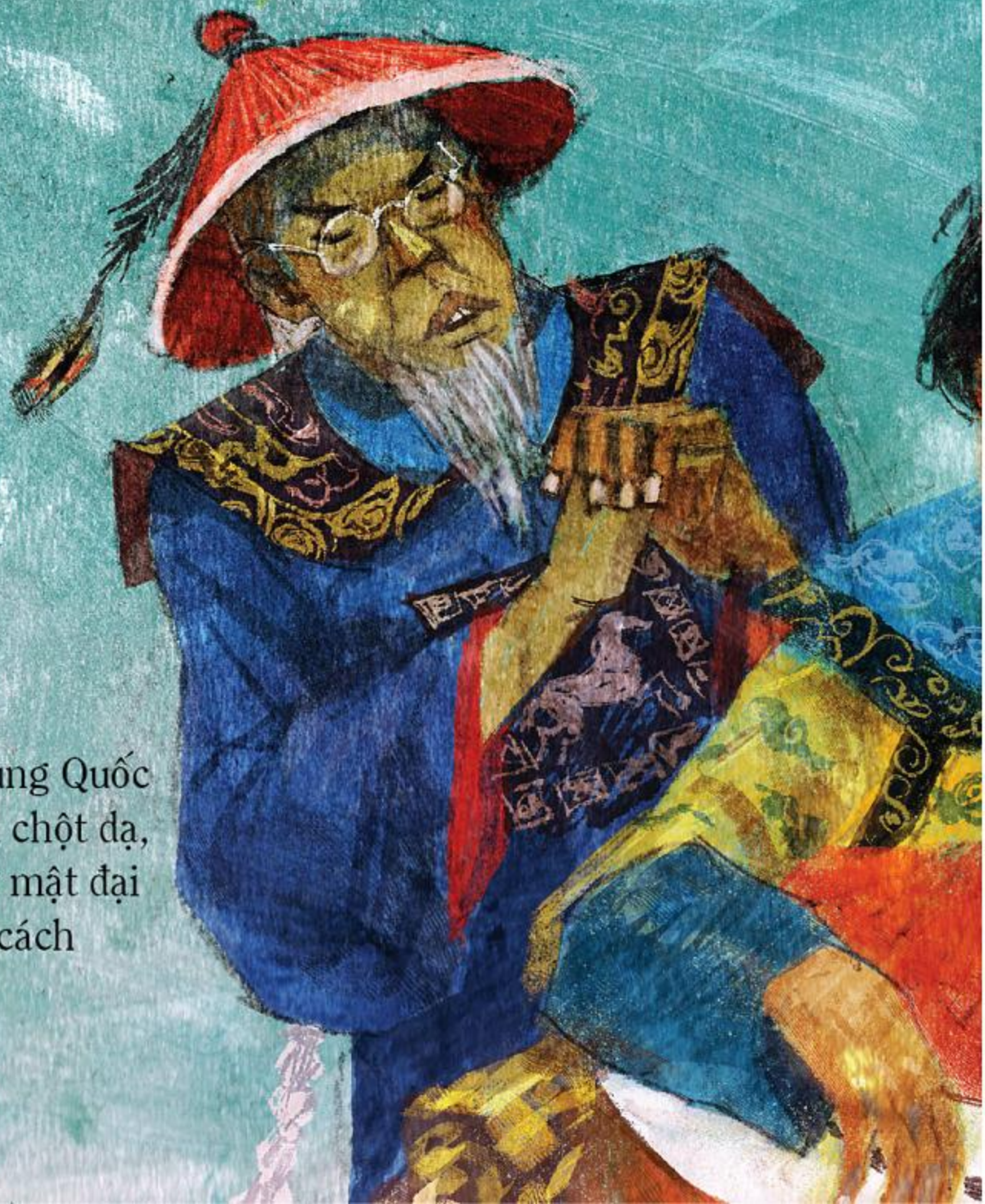
Thấy mấy gã đòi nợ vẫn sống nhăn, hoàng đế giận lắm, lại sai bày tiệc để ám toán. Mấy anh chàng không nghi ngờ gì, cứ điềm nhiên vừa chén chú chén anh vừa xem múa hát. Chợt một tiếng hô vang, đội ca vũ tuốt kiếm xông vào, phục binh cũng ùa ra...

Cả bọn tái mặt định chạy, nhưng chàng thổi khỏe đã bảo, "Cứ để đấy cho tôi!", đoạn phùng má thổi liền mấy cái. Lũ sát thủ bay tung tóe như ngả rạ. Và các chàng lại tì tì đánh chén.

"Tâu bệ hạ," một vị Cơ mật đại thần nói. "Lũ này rõ là không phải vừa! Chắc chúng nó cũng là yêng hùng của nước An-nam chứ chẳng chơi! Âu là bệ hạ cứ trả quách đi cho yên chuyện!"

"Nhưng bẩy mươi vạn lạng cả vàng lẫn bạc thì nhiều quá!"

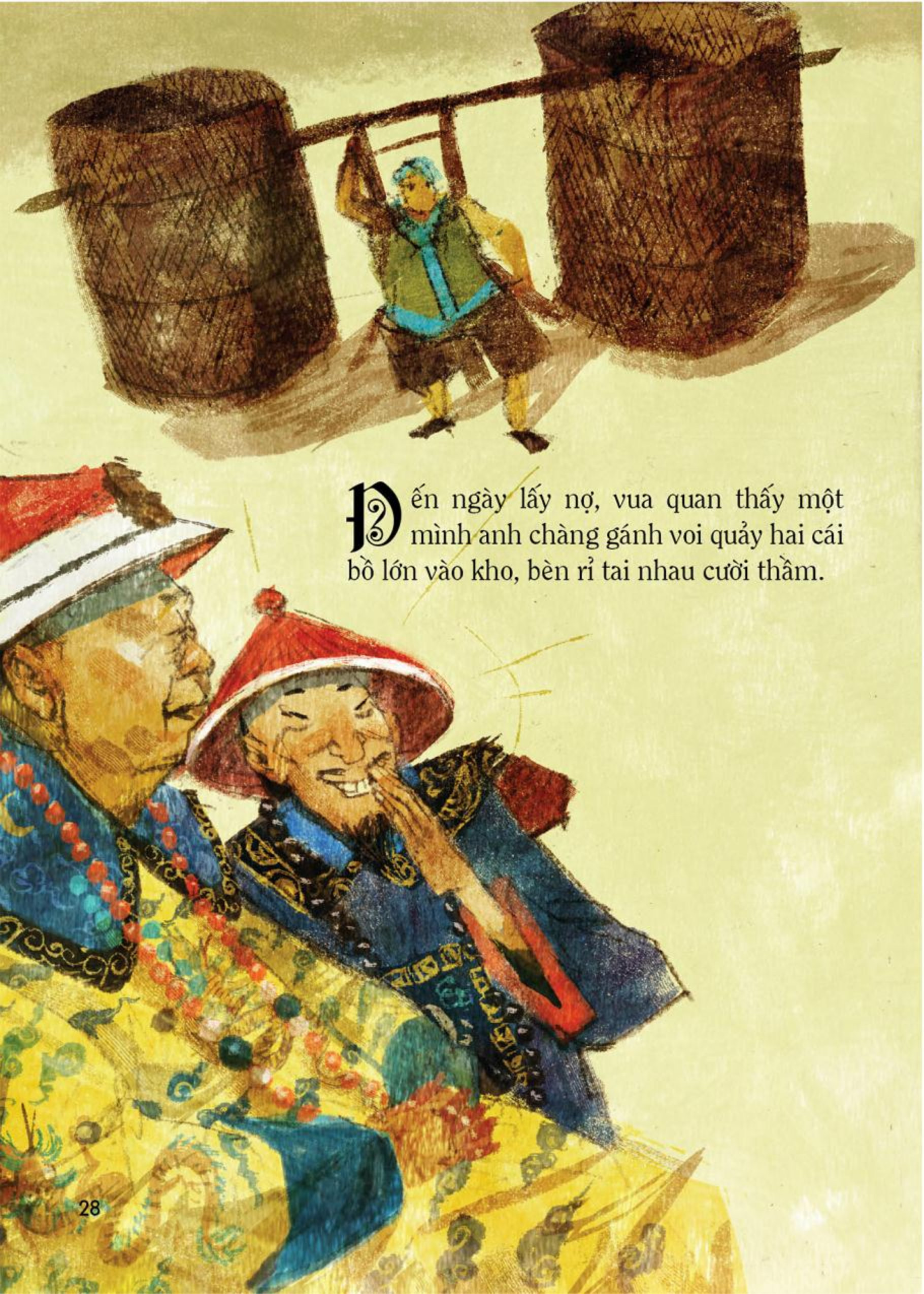
Hoàng đế Trung Quốc lúc này mới chột dạ, cho triệu mấy Cơ mật đại thần đến để bàn cách đối phó.

"Tiền bạc trong kho của trẫm đâu phải vỏ hến! Các khanh có cách nào bảo chúng bớt đi được không?"

"Muôn tâu, bệ hạ cứ giả cách trả hết, nhưng cấm không cho người hay thuyền bè xe pháo gì chuyên chở cho chúng, cũng cấm không cho lấy làm nhiều lần, thì dù có khỏe như Hạng Vũ, chúng cũng chỉ mang được dăm bảy trăm cân là cùng!"

Được lời như cởi tấm lòng, hoàng đế nghe theo luôn.

Đến ngày lấy nợ, vua quan thấy một mình anh chàng gánh voi quảy hai cái bồ lớn vào kho, bèn rỉ tai nhau cười thầm.

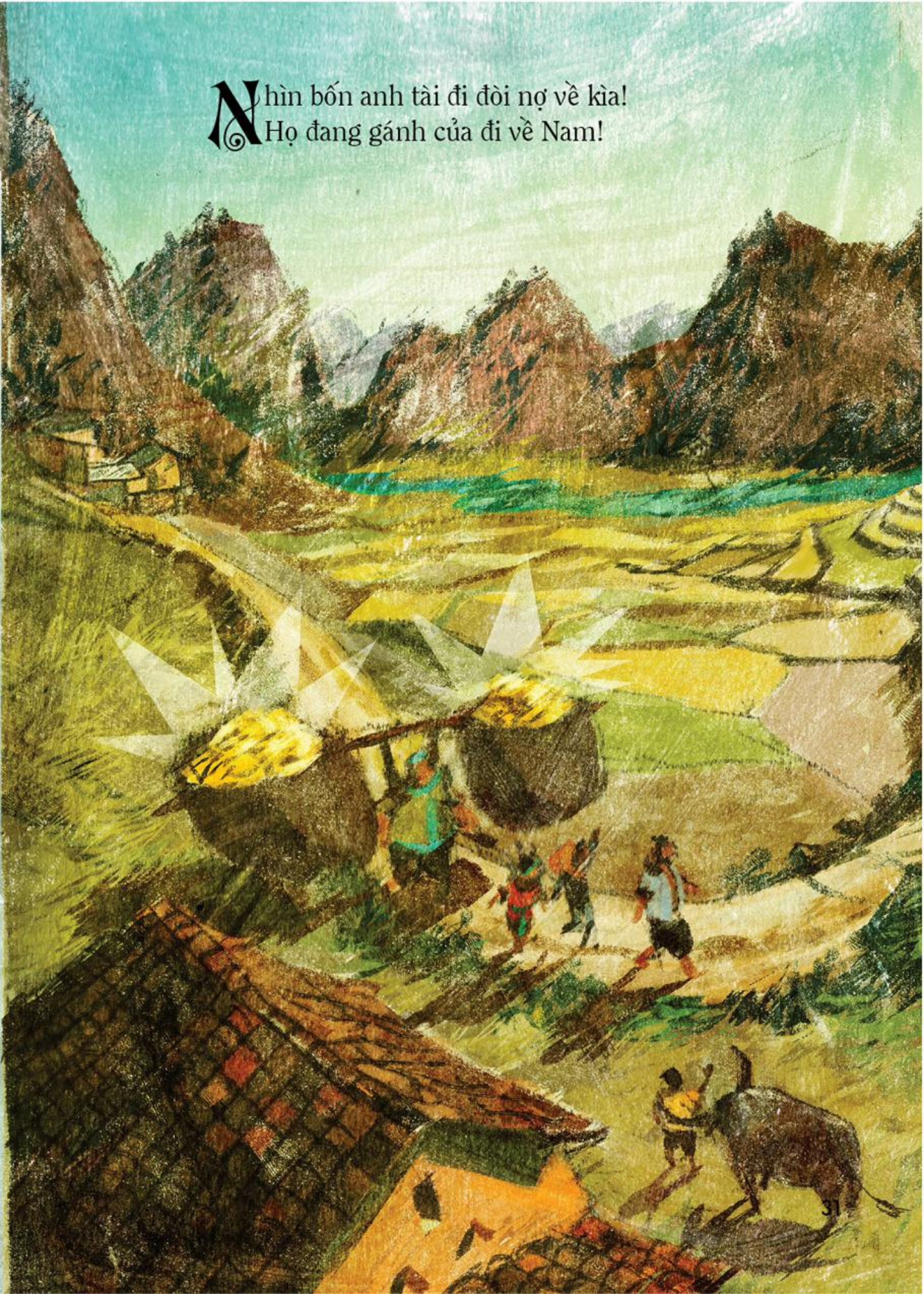
Nào ngờ, vàng bạc trong kho cứ xúc mãi vào đôi bồ, cân đến đến bẩy mươi vạn lạng, vơi hẳn kho mà gã lực điền kia vẫn gánh nhẹ thòm thòm...

Lấy đủ nợ rồi, bốn anh chàng bèn cúi chào để ra về. Hoàng đế gật gật đầu mà thấy đắng hết cả họng. Mấy vị Cơ mật đại thần mặt mày ai nấy đều xám ngoét.

Nhìn bốn anh tài đi đòi nợ về kìa!
Họ đang gánh của đi về Nam!

BỐN ANH TÀI (SANG TÀU ĐỔI NỢ)
Bản quyền © Công ty cổ phần Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam, 2010.

NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT
44B Hàm Long, Hoàn Kiếm, Hà Nội
ĐT: 04 38225473 - 04 39436126; Fax: 04 39436133

Chịu trách nhiệm xuất bản
CỒ THANH ĐAM
Biên tập: Minh Châu
Trình bày: Kim Liên

In 5.000 cuốn, khổ 15 x 21cm tại Công ty CP In Truyền thông Việt Nam.
Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 314-2010/CXB/03-24/MT và
quyết định xuất bản số 168/QĐ-MT của Nhà xuất bản Mỹ Thuật ngày 4.5.2010.
In xong và nộp lưu chiểu năm 2010.

Liên kết xuất bản và phát hành:
Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam
1B/IF1, Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội
Điện thoại: 04.35146875 - Fax: 04.35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: nhanambook@vnn.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh
Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 08 38479853 - Fax: 08 38443034
Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn